Temps Ordinari - Trentè diumenge

Per Administrador el dg., 26/10/2008 - 08:00

Ex 22, 20-26
1Te 1,5c-10
Mt 22, 34-40

En el poble d'Israel i en temps de Jesús, els mestres de la Llei discutien sobre el tema del "manament més gran", aquell manament que inclouria tota la resta de preceptes que un bon israelita havia d'acomplir. L'opinió dominant era que el manament més important, que resumeix la Llei sencera, era l'observança del dissabte.Jesús no va anar per aquest camí. Quan un mestre de la Llei -per provar-lo- li pregunta sobre el tema, la seva resposta és una crida a la totalitat de la persona, no sols a l'acompliment extern d'uns costums o d'un estil de vida. Jesús parla **d'estimar,** i d'estimar **"amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb tot el pensament"**. Per a Jesús, els manaments de la Llei de Déu es resumeixen i s'acompleixen quan hi ha una adhesió incondicional a Déu, per damunt de qualsevol altre interès personal o col·lectiu.I aquí se'ns planteja una dificultat: Com es pot estimar Aquell **"que ningú no ha vist mai..."** (Jn 1, 18a), quan tot amor humà comença sempre a partir d'una experiència sensible? És que la relació humana amb Déu només pot tenir el caire d'una obligació més o menys feixuga o ha de limitar-se a l'acompliment d'un deure? Seria molt trist veure el "primer" manament tan sols com una font d'obligacions... De fet, tant l'Escriptura com el escrits de les santes i de l'Església ens mostren que el misteri de Déu pot ser estimat amb un amor apassionat i ple de goig. Ja el profeta Jeremies proclamava: **"M'heu seduït, Senyor, i m'he deixat seduïr..."** (Jer 20, 7); i, més a prop nostre, l'apòstol Pere es veu mogut a reconèixer davant del Senyor ressuscitat: **"Vós sabeu totes les coses; vós sabeu que jo us estimo..."** (Jn 21, 17b).En realitat, l'adhesió plena a Déu no era quelcom desconegut en el poble d'Israel. De fet, a la qüestió que li presenta el mestre de la Llei, Jesús respon amb paraules preses de l'Antic Testament, del llibre del Deuteronomi, on trobem que Moisès, quan anuncia al poble els manaments de Déu, diu: **"Escolta, Israel: el Senyor és el nostre Déu, el Senyor és l'Únic. *Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima i amb tota la força*"** (Dt 6, 4-5).L'ensenyament evangèlic en aquest tema no és, doncs, cap novetat. La Paraula del Senyor senzillament recorda i posa de relleu que el més important no són les pràctiques externes sinó les actituds de fons, el "cor", és a dir aquell àmbit profund on la persona pren les decisions que afecten la seva vida i el seu comportament.Ara bé, el que fou realment nou en temps de Jesús, són les paraules sobre el **"segon manament que és semblant al primer: *Estima els altres com a tu mateix*".** També aquí les paraules del Senyor estan preses de l'Antic Testament. Les trobem al llibre del Levític, 19,18. Però el fet d'afegir-les al "primer manament" i d'afirmar que el segon manament és "semblant" al primer, fa que "estimar els altres" prengui una força nova i un caire també nou. La unió entre els dos manaments, estimar Déu i estimar els altres, ens recorda allò de la primera carta de Joan: **"Si algú afirmava : 'Jo estimo Déu', però no estima el seu germà, seria un mentider, perquè el qui no estima el seu germà, que veu, no pot estimar Déu, que no veu"** (1 Jo 4, 20). Així doncs, i seguint les paraules del Senyor a l'evangeli, l'estimació pels altres és l'expressió i la concreció real de l'amor a Déu.La qüestió està en concretar més qui són aquests **"altres"** que cal estimar amb un amor **semblant** a l'amor incondicional que se'ns demana envers el Senyor, el nostre Déu. I també aquí ens ajuden les paraules de l'Antic Testament que hem escoltat a la Primera Lectura, del llibre de l'Èxode. En ella se'ns parla del "immigrants", dels "orfes", de les "viudes", dels "pobres"... Estimar els "altres" no és tan sols preocupar-nos per les persones amb les que ens uneixen els vincles de família, d'amistat, de veïnatge, de proximitat... Els "altres" són totes aquelles persones que passen situacions de necessitat.També a l'evangeli de Lluc, quan un mestre de la Llei pregunta a Jesús: **"I qui són els altres que haig d'estimar?",** el Senyor va contestar amb la paràbola del Bon Samarità, l'home que es va preocupar i va tractar amb amor un foraster desconegut, que havia estat ferit per uns bandolers i havia quedat abandonat en el camí de Jerusalem a Jericó.Així doncs, estimar Déu amb tot el cor i estimar els altres, concretament els qui passen necessitat, s'ha convertit per a l'Església de tots els temps en aquell "únic necessari" del que parla l'Evangeli.Que el Senyor ens faci sentir sempre la urgència i el goig de dur a terme el "primer" i "segon"
manaments.

ETIQUETES
GERMÀ SENYOR ESTIMAR DISSABTE MANAMENT LLEI ALTRES SAMARITÀ